



## **Stavko podpiramo, ker podpiramo znanje, izobrazbo, prihodnost: otrok, mladih in družbe**

Pogosto smo pripravljene poudarjati, da sta znanje in izobrazba vrednoti, h katerima bi morali stremeti in ju razumeti kot ključni za zagotavljanje kakovostnega življenja vsakega posameznika in družbe kot celote. Kaj drugega naj bi pomenila krilatica »družba znanja«, če ne prav prepričanja, da je danes mogoče osebno in družbeno blaginjo dosegati in ohranjati s pomočjo znanja in na njem temelječe splošne in poklicne izobrazbe? Toda če se s tem strinjamo in brez fige v žepu verjamemo v pomen znanja in izobrazbe, si moramo kot družba naliti čistega vina: kakovostnega znanja, dostopnosti in pravičnosti sistema vzgoje in izobraževanja, visokih rezultatov na različnih lestvicah merjenja znanja v mednarodnih primerjavah niti na srednji rok, še manj pa dolgoročno ni mogoče vzdrževati z omalovažujočim odnosom do vseh tistih, ki v vrtcih in šolah s svojim strokovnim delom zagotavljajo visoko raven pedagoškega procesa v najširšem pomenu te besede: vzgojiteljic in vzgojiteljev, učiteljic in učiteljev, ravnateljic in ravnateljev, šolskih svetovalnih delavk in delavcev. Z drugimi besedami: če želimo imeti razmišljujoče filozofe, angažirane družboslovce in humaniste, strokovne medicinske sestre, večše gradbenike, visoko usposobljene zdravnike vseh specializacij in, nenazadnje, politike, ki si bodo prizadevali za mir, ne pa podpihovali razdor med ljudmi – moramo imeti najprej tiste, ki jih bodo naučili razumeti svet okrog sebe in v njem svobodno in pogumno delovati.

Kot družba od učiteljstva to pričakujemo in smo to samoumevno pričakovali tudi v zadnjih treh šolskih letih, ko je vzgojno-izobraževalni proces v vrtcih in šolah potekal v zaostrenih, nepredvidljivih, kriznih razmerah. Lahko se strinjamo, da je bilo v tem času mladim prizadejane veliko nepopravljive škode zlasti v kakovosti izobrazbe in v socialnem razvoju, ki bi bila veliko večja, če se učitelji, vzgojitelji, svetovalci in ravnatelji ne bi angažirali za to, da smo v vrtcih in šolah ohranjali vsaj približno kakovostno raven vzgojno-izobraževalnega procesa, navkljub številnim zmedenim, protislovnim in za vzgojo mladih ljudi škodljivim ukrepov.

Kot družba znanja nimamo druge možnosti, kot da se opremo prav na intelektualni potencial vzgojiteljev in učiteljev ter tistih, ki so jih prav ti vzgojitelji in učitelji vzgajali in poučevali, zato je podcenjujoč in omalovažujoč odnos predstavnikov politične oblasti nesprejemljiv. Končno ta odnos politične oblasti realno izraža tudi podcenjujoč in omalovažujoč odnos do izobrazbene prihodnosti mladih. V vladi nimamo le kakega ministra brez resorja, imamo tudi resor brez ministrice, resor, ki je že vsaj dve desetletji sedež anemične, s partikularnimi političnimi in ekonomskimi interesi prepletene šolske politike. Politike, ki ji je sčasoma uspelo nevtralizirati v prvih letih samostojnosti zgledno delujoč strokovni aparat na ministrstvu za šolstvo. Politike, ki se ni zmožna učinkovito odzvati niti na akutno krizo delovanja šolskega sistema v času pandemije, še manj pa je zmožna strateško misliti prihodnost vzgoje in izobraževanja v naslednjih desetletjih. Politike, ki nima niti toliko poguma, da bi se na pobudo skoraj 40.000 učiteljic in učiteljev usedla za skupno pogajalsko mizo in povedala, kako si vlogo in položaj učiteljic in učiteljev zamišlja v času, ki prihaja.

Čas je, da šolstvo postane politična prioriteta. Čas je, da vprašanja kakovosti in pravičnosti vrtca in šole, ki predstavljajo temelj družbene prihodnosti, postanejo vidne točke programov političnih strank, ki se gnetejo za naklonjenost volilk in volilcev. In čas je, da ljudje, ki si prizadevamo za intelektualno in širše izobrazbeno odličnost te družbe in države, prenehamo biti tarča pritlehnih političnih diskreditacij. Dovolj je bilo in upreti se je treba. Zato v Zvezi društev pedagoških delavcev Slovenije podpiramo stavko zaposlenih v vzgoji in izobraževanju.

Zveza društev pedagoških delavcev Slovenije,  
zanjo dr. Danijela Makovec Radovan, predsednica